LUPUL

de Dan Marius

1.

Imaginea se schimba cu repeziciune pe măsură ce punctul roşu se deplasa cu repeziciune prin reprezentarea tridimensională a reliefului accidentat. Transmisia în timp real a mişcării unui obiect de la suprafaţa planetei prin intermediul sateliţilor de pe orbită, prima de acel gen, se dovedea a fi un real succes. Tehnicienii din staţia de urmărire de la sol se bucurară.

- Ce estimezi că este? întrebă cineva.

La nivelul solului totul era cufundat în întuneric, era imposibil să îşi dea seama cineva după amprenta termică furnizată de senzori ce fel de fiinţă urmăreau.

- Cu siguranţă este un animal. Probabil unul de pradă. Nu există altceva ce s-ar putea mişca atât de repede prin pădure, nici chiar roboţii noştri de cercetare.

- Vreau să trecem la următorul nivel de test: să îl capturăm.

- Am înţeles şefu', spuse inginerul şi se apucă să transmită câteva ordine echipelor din zona de urmărire.

La puţin timp după aceea două puncte galbene, elicopterele, îşi făcură apariţia pe hartă încadrând animalul:

- Şefu', e un lup.

- Singur?! Nu se poate, lupii vânează în haită.

- Ăsta e singur, şi se mişcă repede pentru un animal.

- Ştim asta. Misiunea voastră este să îl capturaţi.

Operaţiunea în sine a fost uşoară: aparatele de zbor au ghidat animalul spre un loc mai larg folosindu-se de ultrasunete, acea frecvenţă la care era vulnerabil, moment în care unul dintre cele două elicoptere a aruncat o plasă sonică iar animalul începu să se învârtă în cerc înnebunit de sunete. Strecurându-se printre coroanele copacilor, grupul de militari de elită a coborât din cel de-al doilea elicopter agăţaţi de frânghii, au găsit lupul zvârcolindu-se. A fost momentul în care cele două libelule de metal s-au îndepărtat pentru a le da libertate de mişcare.

- Domnule maior, am capturat un lup de toată frumuseţea, raportă unul dintre militari atunci când animalul a fost băgat în cuşcă, tranchilizat. Trimiteţi vehiculul de transport

automat. E cel mai mare lup pe care l-am văzut vreodată, remarcă el după ce închise dispozitivul de comunicare cu baza.

- De parcă ai mai văzut vreodată un lup, comentă un coleg de-al lui, ironic.

- Am văzut lupi, dar numai la emisiunile documentare de pe reţea. Niciodată pe viu.

- Nici nu aveai cum, lupii sunt o specie pe cale de dispariţie.

- Totuşi parcă erau mult mai mici. Şi parcă vânează în haite…

- Cu siguranţă că încă vânează în haite: “prietenii” lui sunt pe cale să ajungă aici, raportă unul dintre militari, cel răspunzător de radarul termic aparţinând echipei. E timpul să ne retragem.

- Corect: nu putem deschide focul asupra lupilor, sunt protejaţi de lege şi nici măcar noi nu-i putem atinge.

- Unde-i aparatul de transport? întrebă cineva uitându-se printre copaci în direcţia din care ar trebui să se apropie.

- Care-i timpul estimat al sosirii?

- Al lupilor este 6 minute, al transportatorului cam tot aşa.

Comandantul grupei se uită spre doi dintre subordonaţii săi:

- Baraj de foc, le spuse.

Cei doi s-au despărţit de grup şi, după numai câteva secunde, tufişurile din jurul lor ardeau cu flăcări suficient de mari pentru a fi reperate în spectrul vizibil al luminii de către satelitul de pe orbită.

- Ce naiba faceţi acolo?! se miră cineva de la bază. Incendiaţi pădurea?!

- Ne protejăm de lupi, sosi răspunsul. Când ajunge transportorul ăla blestemat?

- Încă puţin, aproape 4 minute.

- La ce aveţi nevoie de lup?

- E doar un test de performanţă al echipamentelor.

- E ilegal capturarea sau uciderea unui asemenea animal, sper că ştiţi asta.

- Ştim. O să-l eliberăm peste câteva zile, după ce testele vor fi complete.

- Am înţeles.

2.

- Asta a fost tot, sfârşitul transmisiei de la sol, spuse bărbatul şi stinse monitorul cu ajutorul unei telecomenzi. La puţin timp după aceea semnalele au dispărut fără urmă, iar elicopterele au găsit în zonă doar urmele paşilor unui număr destul de mare de fiinţe într-o zonă restrînsă şi cunoscută deja, sau cel puţin aşa păreau să indice fotografiile luate din aer.

Imaginile tridimensionale ale operatorului dispărură lăsând loc reprezentării din fundal a zonei receptată de sateliţi. Mulţimea de puncte roşii ale fiinţelor vii dispărură atunci când focul se înteţi brusc la o pală de vânt mai puternică, iar elicopterele din apropiere nu reuşiră să descopere nimic altceva decât transportorul computerizat trimis să ridice lupul.

Cei câţiva bărbaţi adunaţi în jurul mesei îl urmăreau cu atenţie pe tehnicianul ce le explica detaliile ultimei misiuni, fusese sub conducerea lui şi le cunoştea cel mai bine. Doar unul dintre cei de la masă conducea însă discuţiile, trimisul Cartierului General pentru ancheta ce se derula în legătură cu dezastrul misiunii în cauză:

- Ce s-a întâmplat cu animalul?

- Transportorul automat l-a preluat în conformitate cu parametrii programului său, totul a fost normal din acest punct de vedere. Acum e pe spaţia spaţială a armatei. Închis. Ne gândeam să îl eliberăm în următoarele ore, dar acum că echipa a dispărut nu ştim dacă este o idee atât de bună. S-ar putea să fie cheia dispariţiei lor.

- Şi totuşi, de ce aţi capturat tocmai un lup?

- Exerciţiul era unul dintr-o serie întreagă de teste a echipamentelor care urmează să ne permită capturarea unui individ folosind urmărirea în timp real prin intermediul sateliţilor şi transportul lui într-o zonă izolată în care să nu mai fie nici un pericol pentru cei din jur unde să îl putem interoga în linişte. De exemplu staţia spaţială. Lupul s-a nimerit să fie în unul din arealele pe care le monitorizam pentru a elimina intervenţiile braconierilor.

- Trebuie deci să înţeleg că l-aţi ales la întâmplare…

- Corect, însă putea să fie orice altceva, animal sau chiar persoană. Oricum nu ne puteam da seama de natura sa doar după amprenta termică.

- Vreau să îl aduceţi aici, la sol.

- Cum?!

- Ai auzit. Vreau să fie adus la sol cât mai repede.

- Dar este împotriva tuturor regulamentelor!!

- Este totuşi un ordin direct, soldat, iar nesupunerea lui înseamnă închisoare. Chiar trebuie să treci prin acuzaţiile şi procesul la Curtea Marţială pentru aşa ceva?

Specialistul avea gradul de maior, de aceea nu a înghiţit apelativul de soldat prea bine. Însă nu putea face absolut nimic împotriva unui colonel, nimic altceva decât să se supună ordinului. Aşa că se conectă la computer şi începu să prelucreze informaţiile primite de la IA-ul staţiei spaţială.

- Domnule, spuse el, sunt probleme pe staţie.

- Deja?! Ce probleme?

- Se pare că cineva a intrat neautorizat în incinta staţiei spaţiale şi a accesat unul dintre terminalele din interior.

- Ce fel de terminal?

- Un terminal informatic. Dar este imposibil! Nu s-a înregistrat nici o cursă de persoane spre staţia spaţială în ultimele zile! Şi este imposibil să se fi dus până acolo cu o cursă ilegală, ar fi fost distruşi cu mult înainte de a depăşi limitele exterioare ale atmosferei terestre.

- Dacă nu mă înşel singurele curse care au urcat spre staţia noastră spaţială sunt cele utilitare, spuse colonelul. Toate controlate de IA-ul local de acolo, de pe orbită.

Maiorul consideră remarca superiorului său ierarhic drept o invitaţie de a verifica informaţia:

- Aveţi dreptate, domnule, spuse el, toate cursele înregistrate spre staţia spaţială sunt destinate doar întreţinerii şi aprovizionării. Şi cea a transportului animalului.

- Asta înseamnă că sabotorul s-a strecurat pe transportor odată cu lupul. Probabil tot el este vinovat de dispariţia oamenilor noştri de la sol.

- Deci acum din intrus a devenit sabotor, mormăi subordonatul. Oare ce va urma?

Însă imediat după aceea şi-a regretat amarnic spusele, de parcă ele ar fi fost vinovate de ceea ce s-a întâmplat în continuare: rapoarte de avarie se revărsară asupra terminalului să venind de sus, de la IA-ul de pe orbită. Se părea că problemele s-au propagat în mai multe puncte deodată pentru ca totul să se transforme într-o sferă incandescentă de foc care

se prelungi spre planetă atunci când staţia spaţială ieşi de pe orbită şi arse în atmosferă, în următoarea jumătate de oră. Doar câteva capsule de salvare pline cu personalul uman de pe staţie reuşiră să se depărteze de monstrul de metal înainte de a fi prea târziu, au fost urmărite până la sol de către militari iar conţinutul lor recuperat după aceea.

3.

- Ascultă, şefu', chiar trebuia să distrugi o întreagă staţie spaţială?!

Grupul de soldaţi înconjuraseră naveta aterizată în mijlocul pădurii cu mai mult de un sfert de oră înainte, dar înaintaseră cu greutate până la aceasta din cauza tufişurilor şi a crengilor rupte la aterizare. Înăuntru era o singură persoană, un bărbat gol pe care unul dintre noii sosiţi tocmai îl apelase într-un mod foarte straniu pentru un militar.

- Au observat transformarea mea înapoi în om, murmură acesta. Ştiţi prea bine că identitatea noastră este un secret care se merită păstrat cu orice preţ. Vârcolacii au existat vreme de milenii menţinând acest secret cu sânge, sângele tuturor celor care au reuşit să afle câte ceva despre noi. Cum de-aţi ştiut unde să mă găsiţi?

- Am furat hainele soldaţilor care te-au capturat ieri noapte după aia Scam s-a dat drept colonel în Armata Planetară. I-am aburit rău de tot.

Râsetele oamenilor se auziră cu putere în tot luminişul chiar şi după ce s-au transformat înapoi în lupi. Reunită din nou, haita îşi continuă ceea ce fusese întreruptă atât de brutal cu numai câteva ore în urmă: incursiunea-vânătoare pe care o făceau de-a lungul şi de-a latul continentului la fiecare 4 săptămâni, în cele trei nopţi cu lună plină.

- Măcar am reuşit să distrugem un instrument periculos ce putea atenta la libertatea noastră, murmură masculul alfa. Felicitări, băieţi, adăugă el deşi haita nu era compusă numai din masculi… dar în veselia generală nimeni nu se simţi ofensat.

25-29 august 2004